

Căpitanul Cristescu Constantin Petre

ABSOLVENȚI DÂMBOVIȚENI AI ȘCOLII MILITARE DE LA SAINT-CYR (FRANȚA)

Profesor dr. Cornel MĂRCULESCU

Școala Gimnazială „Dora Dalles”

Bucșani, jud. Dâmbovița

Școala Specială Militară de la Saint-Cyr (Franța) - École Spéciale Militaire de Saint-Cyr, a fost prestigioasa creație a lui Napoleon Bonaparte din 1802, care și-a început activitatea un an mai târziu într-una din aripile castelului de la Fontainebleau. La Școala Specială Militară de la Saint-Cyr, a cărei deviză înscrisă pe drapel era „Ei se instruiesc pentru a învinge. Primul batalion al Franței. Onoare și patrie”, s-a înscris în anul 1847, primul cadet român, și totodată primul cadet străin primit în această școală, prințul Grigore Bibescu (Basarab-Brâncoveanu), fiul cel mare al domnitorului Țării Românești Gheorghe Bibescu (1842-1848), făcând parte din promoția 31 Republica (1847-1849).

De-a lungul timpului, la Școala Specială Militară de la Saint-Cyr s-au înscris 88 de români, 36 până în 1914, 48 în perioada interbelică și 4 după 1989, printre ei numărându-se și cinci dâmbovițeni: colonel care de luptă Petre C. Cristescu (1905-1991), născut în Potlogi,

locotenent-colonelul de infanterie Nicolae I. Stoenu (1908-?), născut în Viforâta, generalul de brigadă de cavalerie Gabriel D. Vlădescu (1910-?), născut în Gemenea, comandorul de aviație Mihail Gh. Călinescu (1910-?), născut în Târgoviște și generalul (r) flotilă aeriană Lazăr C. Lăzărescu (1911-2002), născut în Băleni.

COLONELUL PETRE C. CRISTESCU (1905-1991)

S-a născut la 3 decembrie 1905, în comuna Potlogi, jud. Dâmbovița, ca fiu al lui Constantin și al Mariei.

A urmat cursurile Liceului Militar de la Mănăstirea Dealu între anii 1921-1926, apoi la 1 septembrie 1926 a fost admis la Școala Militară de Infanterie, iar în aceeași lună pe bază de examen a fost detașat la Școala Specială Militară de la Saint-Cyr din Franța (1926-1928), fiind absolvent al promoției 113 Sublocotenent Pol Lapeyre, clasificat al 311-lea bis din 319 elevi.

Conform notei nr. 467 din 9 decembrie 1929 a atașatului militar de la Legația României în Franța, locotenent-colonelul N. Tătăranu, „acest elev a absolvit Școala Militară de la Saint-Cyr cu o medie cu care la noi se repetă anul”, iar aprecierea școlii fiind pe măsura efortului minim depus: „...a lucrat prea neregulat pentru a trage din stagiul său la școală profitul maxim”.

După absolvire, conform aprobării Ministerului de Război, a rămas încă un an în Franța, pentru perfecționarea pregătirii, fiind trimis la stagiul la Regimentul 513 Care de luptă Nancy, unde a stat trei luni (1 octombrie 1928-1 ianuarie 1929), și unde a învățat să comande o secție de care de luptă, profitând din plin de pe urma stagiului efectuat aici.

Un al doilea stagiul l-a făcut la Regimentul 501 Care de luptă Tours-Lorena (1 martie-25 iulie 1929),

terminat cu următoarele aprecieri: „Ofițer inteligent, dar cu un caracter puțin ușuratic. La începutul stagiului la regiment a arătat asiduitate, dar în ultimele săptămâni o oarecare delăsare. Sublocotenentul Cristescu cunoaște bine materialul și este apt să comande o secție”.

În perioada dintre cele două stagii (1 ianuarie-1 martie 1929), Petre Cristescu a lucrat la cabinetul atașatului militar, dovedind că este lipsit complet de simțul datoriei și neserios, fiind pedepsit pentru lipsă de la serviciu fără să raporteze. Ca și cum nu era de ajuns, la 5 iulie 1929, Petre Cristescu a fost din nou pedepsit cu 15 zile de arest sever pentru că „a îndrăznit să introducă în localul atașatului militar din Paris o femeie de moravuri ușoare”.

Cu toate acestea, rezultatele nesatisfăcătoare și problemele pe care le-a creat Ambasadei române în perioada stagiilor au determinat pe atașatul militar la Paris să-i facă raport pentru rechemarea în țară.

Revenit în România, Petre Cristescu și-a continuat totuși pregătirea militară la Școala Specială de Infanterie de la Sibiu (1930-1931), pe care a absolvit-o cu media 7,92, fiind clasificat al 20-lea din 285 ofițeri elevi. La sfârșitul stagiului, comandantul Școlii Speciale de Infanterie, colonelul A. Săndulescu îi făcea următoarea caracterizare: „...sublocotenentul Petre Cristescu este un ofițer foarte inteligent și cu o clară judecată, cu o memorie foarte bună și cu spirit de observație bine dezvoltate, are bune cunoștințe și aptitudini militare, cu o educațiune militară aleasă, sârguitor și cinstit, comandă un pluton în bune condițiuni și susceptibil pentru comanda companiei. Este influențabil mediului înconjurător, trebuie supravegheat și condus pentru a da rezultate de care în adevăr este capabil, putându-se distinge în

carieră, în concluzie, fiind un ofițer de încredere.”

După efectuarea studiilor și a stagiilor de pregătire din Franța, a fost repartizat ca ofițer subaltern, comandant de pluton și companie în Regimentul Care de Luptă de la Târgoviște (1929-1932), unde, în pofida caracterizărilor nefavorabile primite în perioadele anterioare, îi erau acum evidențiate totuși unele calități - „râvna și conștiinciozitatea”, obținând rezultate foarte bune, atât sub raportul instrucției, cât și a celei de specialitate, dând o deosebită atenție bunului trai al oamenilor și bunei întrețineri a materialului, precum și conduita corectă dovedite după primul an de carieră militară, ceea ce lăsa speranța că poate deveni un ofițer necesar instituției Armatei.

Comandantul Regimentului Care de Luptă, colonelul V. Bianu, i-a apreciat inteligența, cultura generală și profesională, considerând că „grație stagiului de pregătire din Franța, posedă cunoștințele tehnice de specialitatea armei, rămânând a și le apropia și pe cele tactice”.

La începutul anului 1932 este repartizat în cadrul Regimentului 25 Infanterie, unde a instruit un pluton de recruți și o patrulă care a luat premiul I la concursul pe regiment și premiul al II-lea pe Divizie.

După 7 luni petrecute în cadrul regimentului, comandantul acestuia, colonelul Constantinescu, consemna în foaia calificativă a ofițerului Petre Cristescu: „...disciplinat și respectos, și având în vedere și concluzia Regimentului 30 Muscel, ofițerul dând semne că și-a găsit cărarea dreaptă, înțeleg că este cazul de a nu mai prelungi efectul pedepselor primite, pentru a nu lovi prea mult viitorul ofițerului și îl propun pentru înaintare în grad”.

Încrederea acordată sublocotenentului Cristescu nu s-a lăsat așteptată, și în cursul anului 1933, în

cadrul Regimentului 25 Infanterie, a comandat Plutonul II T.T.R. cu rezultate bune, a luat parte la toate aplicațiile pe hartă și în teren, precum și la toate aplicațiile cu compania, batalionul și detașamentul, unde a luat decizii foarte bune în diferite situații tactice. Astfel, la 1 noiembrie 1933, comandantul regimentului, colonelul Constantinescu, nota în foaia calificativă a tânărului ofițer dâmbovițean: "Sub raportul însușirilor, acest ofițer continuă a face dovada că este inteligent, energic, cu multă tragere de inimă la muncă, având o cultură generală peste nivelul obișnuit pentru gradul său. Ca ofițer cu gazele a ținut conferințe foarte bune, clare și foarte bine expuse, atât în corp cât și în societate. Foarte bun ca instructor, știe să stăpânească atențiunea și cu ușurință găsește mijloace de a sfărma monotonia".

Până la 1 aprilie 1935, locotenentul Petre Cristescu a îndeplinit funcția de ofițer cu gazele, în cadrul Regimentului 7 Infanterie Racova nr. 25 General C. Prezan, fiind caracterizat de către comandantul regimentului, colonelul Minescu, ca fiind „inteligent și cu o judecată clară, foarte disciplinat și cu simțul datoriei adânc înrădăcinat, un foarte bun comandant care duce viață modestă de o conduită exemplară, îi place să citească, dar și societatea în mijlocul căreia se comportă cu demnitate”.

Ulterior, între anii 1935-1938, a primit conducerea Serviciului Aprovizionării în cadrul regimentului, a comandat un pluton din Compania a 5-a, a predat la Școala subofițerilor pe Regiment, cursul „Codul de justiție militară”, cu rezultate foarte bune, a fost însărcinat cu serviciul Comisar Special, pe lângă Consiliul de Disciplină al Regimentului, a ținut o conferință despre „Evoluția doctrinei și procedeele de luptă a Infanteriei

începând de la 1870”, iar în urma inspecției de la regiment, a fost propus a înainta la grad de către generalul Cristache Popescu.

În perioada aprilie-noiembrie 1938, locotenentul Petre Cristescu a urmat Școala Personal Tankist specializat, obținând calificativul Foarte bine, fiind pregătit din punct de vedere tehnic și tactic, pentru comandă de companie de care de luptă. Comandantul Brigăzii Care de Luptă, colonelul Șerpescu, nota în Foaia calificativă a locotenentului Cristescu: „La școala pers. de tankist specializat a fost de un real folos atât ca ofițer elev al cursului, cât și în cea de comandant de pluton de Care Renault la aplicațiunile Corpului VI Armată, cunoscând foarte bine acest material, dând tot timpul dovadă de o purtare exemplară, astfel că a spălat greșelile săvârșite la începutul carierei sale și merită a înainta la vechime”.

În continuare, căpitanul Petre Cristescu a servit în calitate de comandant de pluton și de companie, în Regimentul 2 Care de Luptă (1938-septembrie 1941), unde a instruit recruți, a fost detașat pe lângă Comandamentul Pazei Teritoriului la Sighișoara, atașat în operațiuni la Divizia 30 la Șimleul Silvaniei, activitatea fiindu-i apreciată de comandantul Regimentului 2 Care de Luptă, locotenent-colonelul A. Săndulescu, care afirma că „ofițerul Cristescu se devotază carierei, este inteligent, abil și bun la orice”.

În perioada 22 iunie 1941-21 august 1944, încadrat în Regimentul 11 Dorobanți Siret, Petre Cristescu a participat la Campania din Est, timp de 11 luni, la operațiile militare de la Drânceni, Hâncești, Tighina, Chișinău, Dubăsari, Dalnic, Ismail, Odessa, Tighina, în calitate de comandant de companie independentă care de luptă, în cadrul Diviziei 11 Infanterie și de comandant de

companie și de batalion. Pe front, a avut un comportament variabil, uneori a fost notat foarte bine, alteori mediocru, iar în 1941 a fost dat în judecata Curții Marțiale de Regimentul 11 Dorobanți pentru părăsire de material (patru care de luptă) în fața inamicului și incapacitate de conducere a unității.

A căzut prizonier la capul de pod de la Răscăuți (Tighina), în luptele de pe frontiera Nistrului, „în împrejurări ce apar de forță majoră”, la 21 august 1944 și a fost dat dispărut la 24 august 1944, fiind înscris în poziția dispărut la Centrul Teritorial Covurlui.

A stat în captivitate în U.R.S.S., la Odessa, în lagărul de la Oranki și a revenit în țară la 13 iunie 1946.

După trecerea în viața civilă, s-a angajat ca tehnician planificare la Șantierul 7 Escavații de la Nazarcea și a încercat să se adapteze condițiilor impuse de regimul comunist. A urmat de exemplu un curs de Istoria Partidului Comunist al Uniunii Sovietice (1949-1951) și a intrat în 1946 în Partidul Muncitoresc Român, dar în 1953 a fost scos din partid pe motiv că a fost militar și a luptat pe frontul antisovietic.

De-a lungul întregii sale cariere a fost distins cu Medalia „Virtutea Militară”, clasa I de pace, pentru participarea la reprimarea rebeliunii legionare din ianuarie 1941 (Î.D.1399/1941 și citat prin Ordinul de zi nr. 260/1941), Ordinul „Coroana României”, în grad de Cavaler, de pace (Î.D. 4650/1940 și citat prin Ordinul de zi nr. 113/1940), Ordinul „Steaua României”, clasa a V-a, în grad de Cavaler, cu spade și panglică de Virtute Militară (citat prin Ordinul de zi nr. 15/1941 și Ordinul „Coroana României”, în grad de Ofițer, cu panglică de Virtute Militară și frunze de stejar, pentru participarea la război.

COLONELUL NICOLAE I. STOENESCU (1908 - ?)

Locotenent-colonelul Stoenescu Ioan Nicolae

S-a născut la 11 noiembrie 1908, în comuna Viforâta, raionul Târgoviște, regiunea Prahova, în familia a doi agricultori, Ioan și Ruxandra Stoenescu, care au avut 11 copii, 6 fete și 5 băieți.

Clasele primare le-a absolvit în 1920 în comuna natală, iar în 1928, Nicolae Stoenescu a finalizat cursurile Liceului Militar din Chișinău, care l-au impulsivat să se înscrie în septembrie 1928, ca elev al Școlii Militare de Infanterie nr. 2 din Sibiu.

La terminarea anului I (1928-1929), clasificându-se ca șef al promoției sale, Nicolae Stoenescu a fost detașat de către Marele Stat Major la Școala Specială Militară de la Saint-Cyr din Franța, pe care a absolvit-o în 1931 în promoția 116 Mangin.

Fiind un militar desăvârșit, a urmat timp de un an (1931-1932) cursurile Școlii de Aplicație a infanteriei și de tancuri de la Versailles, finalizând-o cu succes ca șef de promoție.

După absolvirea acesteia în august 1932, Nicolae Stoenescu a fost repartizat ca ofițer în Regimentul

Care de Luptă de la Târgoviște (1932-1935), unde a fost comandant de pluton și întrebunțat ca specialist în care de luptă, precum și administrator al Atelierului de Reparații al corpului. În același timp, a urmat ca elev-ofițer și cursurile Școlii de Aplicație de Infanterie de la Sibiu (1932-1933), pe care a absolvit-o merituos cu media generală de 8,92, fiind clasificat al 8-lea, din 448 ofițeri-elevi.

Timp de cinci ani, între anii 1935 și 1940, locotenentul Nicolae Stoenescu a fost ofițer instructor la Școala Militară de Ofițeri de Infanterie „Principele Carol” de la Sibiu. Tot în această perioadă, ca ofițer-instructor, a predat cursul de Care de Luptă și întrebunțarea lor în legătură cu alte arme, a înlocuit foarte des profesorul de limba franceză, și a susținut în cadrul școlii, conferințe și recenzii, bine documentate și structurate, apreciate de comandantul Școlii de Ofițeri de Infanterie „Principele Carol” Sibiu, colonelul Băldescu.

În paralel, a urmat și absolvit Facultatea de Litere și Filosofie, specializarea Istorie-Geografie. Cunoscând foarte bine limba franceză, ca urmare a studiilor militare de la Saint Cyr și Versailles, locotenentul Nicolae Stoenescu a fost atașat pe lângă toate misiunile de ofițeri străini (francezi, iugoslavi și polonezi), care au vizitat Școala Militară de Ofițeri de Infanterie „Principele Carol” din Sibiu, fiind apreciat de aceștia ca fiind un ofițer sincer, deosebit de inteligent, corect, discret și devotat instituției militare.

Studiile militare ale ofițerului dâmbovițean au fost desăvârșite prin înscrierea în 1941 la Școala Superioară de Război din București, iar după terminarea anului I, căpitanul Nicolae Stoenescu a fost numit în septembrie 1941, comandant de companie în cadrul Regimentului

90 Infanterie Sibiu Grăniceresc, fiind nevoit astfel să-și întrerupă studiile.

În perioada septembrie-noiembrie 1941, a fost trimis pe frontul de Est la Odessa, ca ajutor al comandantului Bateriei a 3-a din cadrul Diviziei 18 Infanterie.

Se reîntoarce în țară în noiembrie 1941, pentru a se înscrie în anul II la Școala Superioară de Război din București, iar la terminarea acesteia în iunie 1942, căpitanul Nicolae Stoenescu este numit șeful Biroului Operațiilor în cadrul Regimentului 90 Infanterie, dislocat la Sevastopol și Stepa Calmucă (iunie-octombrie 1942), dar și șef al Biroului 1 al Diviziei 18 Infanterie, care se găsea în Stepa Calmucă (octombrie-decembrie 1942).

Repartizat la 15 noiembrie 1942 pentru mobilizare la Comandamentul Diviziei 18 Munte, căpitanul Nicolae Stoenescu a fost numit șeful Biroului 1 Mobilizare Organizare (O.Z. nr. 120/1942), calitate în care a reușit ca în timpul grelelor operații militare defensive din Stepa Calmucă în care se găsea Divizia, să stabilizeze forța combativă a acesteia, redusă la câteva batalioane.

La 12 decembrie 1942, se reîntoarce la Comandament, primind o nouă misiune deosebit de grea: cu recuperarea și reorganizarea elementelor trenurilor unităților aflate la Kuberle, reușind datorită calităților sale de ofițer de stat major, să stabilească într-un timp foarte scurt, adevărata situație și forță combativă a unităților, trimițând pe front succesiv, toate forțele disponibile, cu ajutorul cărora Divizia a putut organiza ulterior apărarea pe frontul de la Pimen Tscherny, unde a putut rezista tuturor atacurilor inamice timp de 14 zile.

Din nefericire, la Kuberle, a fost rănit împreună cu toți ajutoarii și comandanți ai unităților, fiind

evacuat la Rostov și ulterior în țară (O.Z. nr. 135/1942).

La 5 martie 1943, deși se afla în concediu medical, în urma ordinelor superioare, căpitanul Nicolae Stoenescu a fost numit în funcția de Ajutor la Biroul 1 Organizare Mobilizare a Diviziei 18, unde a colaborat la realizarea lucrărilor pentru mobilizarea efectivelor diviziei dintre anii 1943-1944. În același timp, a fost și profesor la Școala de Ofițeri de Cavalerie în Rezervă și Centrul de Instrucție Sanitar de pe lângă Facultatea de Medicină de la Sibiu, unde a predat în anul școlar 1942-1943, cursul de Tactica Infanteriei.

Revenind la cariera militară, în perioada 1 noiembrie 1943 - 31 octombrie 1944 căpitanul Nicolae Stoenescu a îndeplinit următoarele funcții: șef al Permanenței Diviziei 18 Munte (1 noiembrie-1 decembrie 1943); șef al Biroului 2 Informații și Contrainformații (1 decembrie 1943 - 20 ianuarie 1944); șef al Birourilor 1 și 2 (20 ianuarie-1 aprilie 1943); șef de stat major la P.S. Diviziei 18 Munte, în același timp deținând și Biroul 1 Organizare Mobilizare (1 aprilie-14 decembrie 1944); șef al Biroului 2 Informații (15 decembrie 1944 - 18 februarie 1945).

După 23 august 1944, șeful de stat major, căpitanul Nicolae Stoenescu, a reușit să organizeze într-un timp record statul major, serviciile și unitatea de transmisiuni a Diviziei 18 Munte recruți, care era solicitată de către Armata I cu misiunea de a apăra defileul Turnu Roșu.

În perioada 10 aprilie - 20 mai 1945, a îndeplinit funcția de ofițer ajutor la Biroul 3 Operații, participând la operațiunile militare dificile din regiunile Banska Bistrica, Sv. Marin, Tatra Mică și ocuparea orașului Prosteev.

Între 1 noiembrie 1945-4 iunie 1946, maiorul Nicolae Stănescu a deținut funcția de șef de Birou

de Studii al Școlii de Ofițeri de Infanterie și Administrație de la Sibiu, de comandant al Batalionului II elevi, fiind foarte apropiat de ofițeri și elevi.

Începând cu 1 martie 1946, a fost numit secretar de redacție la „Revista Infanteriei”, de care s-a ocupat cu multă pasiune, publicând articole bine documentate.

După luna iunie 1946, a continuat să fie comandant al Batalionului II elevi, dar a primit și noi însărcinări: membru în comisia de examinare a elevilor în rezervă, unde a dat dovadă de rare calități de profesor și pedagog, iar începând cu luna octombrie 1946, maiorul Nicolae Stoenescu a fost numit în funcția de ajutor administrativ al Școlii de Infanterie.

De la 1 noiembrie 1946 și până la 15 iulie 1947, maiorul Nicolae Stănescu a continuat să dețină funcția de ajutor administrativ în cadrul Școlii de Infanterie, iar ca pedagog a predat elevilor cursul de Istorie militară și limba franceză, asigurând în același timp și redacția „Revistei Infanteriei”, aceasta apărând periodic datorită muncii asidue depusă de către ofițerul dâmbovițean.

Din iulie 1947 și până la 23 august 1947, când a fost avansat locotenent-colonel, Nicolae Stoenescu a fost șeful Biroului Mobilizare din cadrul Cercului Teritorial Sibiu.

După ce a fost trecut în rezervă, Nicolae Stoenescu a fost numit șeful Biroului Administrativ și Tehnic la Șantierul Șelimbăr pentru dezmembrare de armament (august 1948 - martie 1949), ulterior fiind însărcinat ca expert în Comisia de definitivarea reformei agrare, ca operator topometru pentru județul Sibiu (martie-decembrie 1949).

Pentru meritele deosebite, Nicolae Stoenescu a fost distins cu „Coroana României”, clasa a IV-a și a V-a, cu spade și panglică de Virtute

Militară, „Steaua României”, clasele a IV-a și a V-a, cu spade și panglică de Virtute Militară, „Crucea de Fier” germană, clasa a II-a și Ordinul „Regina Maria”, clasa a II-a.

GENERALUL DE BRIGADĂ DE CAVALERIE GABRIEL VLĂDESCU (1910 - ?)

Colonelul Vlădescu Dumitru Gabriel

Gabriel Vlădescu s-a născut la 26 martie 1910 în comuna Gemenea, raionul Târgoviște, jud. Dâmbovița, regiunea Ploiești, ca fiu al lui Dumitru și al Eugeniei Vlădescu, o familie de agricultori de condiție modestă, și având doi frați, pe Ovidiu și Mihail, acesta din urmă devenind ulterior inginer agronom și director până în anul 1950 al Fabricii de Marmeladă din comuna Voinești, raionul Târgoviște.

A urmat cinci clase primare în satul natal Gemenea, iar ulterior opt clase la Liceul Militar „Regele Ferdinand” din Chișinău (1928).

Cariera sa militară a fost desăvârșită prin urmarea cursurilor Școlii Militare de la Saint Syr din Franța (1928-1929), a Școlii Pregătitoare de Ofițeri de Cavalerie de la Târgoviște (1928-1930), a Școlii Speciale de

Cavalerie de le Sibiu (1932-1933), a Cursurilor de Echitație pentru instructori de călărie de la Sibiu (1933-1934), și mai ales a Școlii Superioare de Război de la București.

După absolvirea în 1929 a cursurilor Școlii Militare de la Saint Syr din Franța, și în 1930 a Școlii Pregătitoare de Ofițeri de Cavalerie de la Târgoviște, Gabriel Vlădescu a obținut prin Î.D. nr. 2424 din 1 iulie 1930 gradul de sublocotenent.

Încadrat în Regimentul 6 Roșiori a fost numit comandant al plutonului de mitraliere, activând aici până la 1 aprilie 1934, când a fost mutat la Centrul de Instrucție al Cavaleriei din Sibiu.

Aici, a fost comandant de pluton de elevi la Regimentul Centrului de Instrucție al Cavaleriei până în anul 1938, dar și comandant la Școala de Subofițeri Activi de Cavalerie (1934-1938), precum și director de studii și profesor de geografie la aceeași școală (1938-1939).

În 1936, comandantul Școlii de Subofițeri Activi de Cavalerie, locotenent-colonelul Cristescu, menționa în Foaia calificativă, că „ofițerul Vlădescu a realizat învățat de doi camarazi, raidul Sibiu-Kossice și înapoi, înscriind o pagină frumoasă în istoricul raidurilor de cavalerie ale armatei noastre, dovedind că este un excelent ofițer de cavalerie”.

Prin examen, a reușit să urmeze timp de trei ani cursurile Școlii Superioare de Război din București (1938-1941), fiind brevetat în 1941 ca ofițer de stat major.

Între 30 mai și 7 iulie 1939 a participat în cadrul Școlii Superioare de Război la vizitele de informare făcute la centrele de instrucție ale armelor; la Centrul de Instrucție al Aeronauticii a primit din partea comandantului centrului, comandorul de aviație Vasiliu aprecieri laudative, fiind caracterizat astfel: „Poate executa personal misiune de recunoaștere și fotografie aeriană.”

Din acest moment, cariera sa militară a fost una deosebit de prodigioasă, acesta îndeplinind diferite funcții de conducere: adjutant la Biroul I Organizare Mobilizare din Statul Major al Diviziei 4 Cavalerie (iulie-octombrie 1940); șef al Biroului 4 Servicii din Statul Major al Brigăzii 23 Mixtă Constanța (5 iunie-10 iulie 1941); ajutor al șefului Biroului 3 Operații pe frontul de Est, din Statul Major al Corpului de Cavalerie București (10 iulie 1941-30 iulie 1942), participând la străpungerea liniei fortificate Stalin, la bătăliile de la Bug, Nipru și Marea Azov, organizarea apărării zonei Melitopol, dar și la încercuirea de la Oblitowschicajea, fiind apreciat de generalul Racoviță, comandantul Corpului de Cavalerie, și decorat cu „Coroana României” clasa a V-a și „Steaua României” clasa a V-a; între 1 august 1941 – 30 martie 1945, a fost șef al Permanenței Diviziei 1 Cavalerie la Arad (iunie 1942-august 1943), șef al Birourilor 1 Organizare Mobilizare, 3 Operații, 4 Servicii din Statul Major al Diviziei 1 Cavalerie Arad (august 1943-martie 1945), participând pe frontul de Vest, fiind apreciat de către locotenent-colonelul Ioan Heruvim și maiorul Dămăceanu, care s-au succedat în funcția de șef de stat major al Corpului de Cavalerie, ca fiind un „eminent ofițer de stat major”; șef al Biroului 5 Organizare din Secția 1 a M.St.M. (martie-iulie 1945).

De la 1 septembrie 1945, Gabriel Vlădescu a fost mutat la cerere până la 9 august 1946 la Cercul Teritorial Muscel, unde a îndeplinit funcțiile de șef al Biroului Rechiziții și șef al Biroului Instrucție.

În perioada 1 mai 1948 – 16 ianuarie 1953, a fost șef al Biroului Arbitraj și al celui de Aplicații și șef al Secției Operații din cadrul Centrului de Instrucție al Armatei de la Făgăraș. Pe lângă aceste funcții, a fost detașat anual la M.St.M., unde a

condus Serviciul de Arbitraj la manevrele pe armată, a condus cursurile de cercetare, a fost șef de grupă la Cursul de Comandanți Batalioane de Infanterie și Divizioane de Cavalerie, apoi șef de grupă la Cursul Central de Perfecționare pentru Comandanți Regimente de Infanterie și Cavalerie, profesor de Tactică Generală și Tactica Cavaleriei, șef al Serviciului Învățământ, perfecționare comandanți de regimente și șefi de stat major de infanterie la Făgăraș (1953-1955).

În tragicul an 1940, a participat ca ofițer de stat major la operațiile legate de predarea și evacuarea teritoriilor românești (Basarabia, nordul Bucovinei și partea de nord-est a Transilvaniei) cedate Uniunii Sovietice și Ungariei, în urma ultimatumului sovietic din 28 iunie 1940 și a Dictatului de la Viena din 30 august 1940.

Pe frontul de Vest din 1944-1945, a participat ca șef al birourilor 3 Operații și 4 Servicii din Divizia 1 Cavalerie, la eliberarea teritoriului românesc, urmând frontul de la Tisa în Munții Tatra, ajungând până la Banska Bystrica, în Cehoslovacia, și a fost întrebuințat și la unele misiuni exterioare operative, la nord de Tochay pe Budaz, fiind decorat cu Ordinul „Steaua României”, clasa I.

În plus, maiorul Dăscălescu, șeful de stat major al Diviziei 1 Cavalerie, îi făcea la 31 octombrie 1944, următoarea caracterizare: „Este un eminent ofițer de stat major, care se distinge prin munca și priceperea sa și care a fost de un prețios folos comandamentului. Atât cunoștințele sale profesionale și generale, cât și calitățile de ofițer de război și stat major, îl califică în rândul ofițerilor de mare nădejde. În nenumărate rânduri ofițerul a mers în linia întâi pentru a verifica la fața locului situația și a lua pe teren măsurile dictate de împrejurări. Ofițerul a stat de multe ori în mijlocul trupelor

din primele linii, îmbărbătându-le prin prezența sa. A străbătut adesea zone inamice, îndeplinind întotdeauna misiunile primite în modul cel mai lăudabil, dovedind în multe împrejurări foarte mult curaj, devotament și spirit de sacrificiu”.

Pentru meritele deosebite, colonelul Gabriel Vlădescu a fost distins cu Ordinul „Coroana României”, clasa a V-a, în grad de Cavaler, cu spade și panglică de Virtute Militară (1942) și în grad de Ofițer, cu spade și panglică de Virtute Militară (1945), Ordinul „Steaua României”, clasa a V-a, în grad de Cavaler, cu spade și panglică de Virtute Militară (1942) și clasa a IV-a în grad de Ofițer, cu spade și panglică de Virtute Militară (1945), Medaliile „Victoria”, „Eliberarea de sub jugul fascist” (1949) și „Meritul Militar” clasa I (1954), Ordinul „Steaua Republicii Populare Române” (1954) și Medalia sovietică pentru participarea la războiul de apărare a patriei.

Prin Decretul nr. 227 din 30 noiembrie 1992, colonelul Gabriel Vlădescu a fost avansat general-maior în retragere.

COMANDORUL MIHAIL GH. CĂLINESCU (1910 - ?)

S-a născut la 5 decembrie 1910 în Târgoviște, în familia lui Gheorghe și al Dumitrei, urmând școala primară în fosta capitală a Țării Românești.

În 1923, Mihail Călinescu este acceptat ca elev al Liceului Militar „Nicolae Filipescu” de la Mănăstirea Dealu, unde urmează cinci clase (1923-1928).

Ulterior, finalizează cursurile Școlii Pregătitoare pentru Ofițeri de Aviație (sept 1928), de unde a fost detașat în aceeași lună pe bază de examen la Școala Specială Militară de la Saint Cyr Franța (1928-1930).

La terminarea acestei prestigioase școli în cadrul Promoției 115

Foch, s-a clasat al 18-lea bis din 336 de elevi, cu media 16,87, fiind apreciat: „Foarte apt să intre în luptă. Inteligent și muncitor. Conștiincios și pasionat pentru carieră. Foarte bun elev care a creat satisfacție și a obținut reale rezultate atât la instrucția teoretică, cât și practică. Excelent elev care nu poate să ajungă decât un excelent ofițer”.

Întors în țară, a intrat la Școala Pregătitoare de Ofițeri de Aviație din București, pentru specialitatea Observatori aeriene (1931, 4 luni), după care a fost trimis la Școala Specială de Aviație de la Versailles (1931-1932, 9 luni), unde s-a clasat primul din 31 de elevi, cu media 18,35.

Și-a continuat pregătirea de specialitate, obținând cu aceeași constanță calificative de excepție la Școala Specilă de Pilotaj de la Tecuci (1932, 5 luni), la Școala de Perfecționare de Pilotaj Avioane de Război de la Buzău (1933, 4 luni), de unde a primit brevetul de pilot de recunoaștere și la Școala de Zbor fără Vizibilitate (1934, 2 luni).

În alternanță cu participarea la Campania din Est, a urmat Școala Superioară de Război de la București (15 noiembrie 1941 – 15 iunie 1942; 23 decembrie 1942 – 1 septembrie

1943), unde s-a clasat primul cu calificativul Foarte bine.

DIPLOMA DE ABSOLVIRE A ȘCOLII MILITARE DE LA SAINT CYR

Și-a început cariera ca ofițer subaltern în Flotila 2 Aviație Cluj (1930).

Între anii 1932-1941, în cadrul Școlilor Speciale și Pregătitoare de Ofițeri de Aviație din București a îndeplinit funcțiile de comandant de pluton, inspector de studii, profesor pentru cursurile de specialitate (trageri aeriene, bombardament aerian, navigație aeriană, instrumente de bord, aerodinamică, radioelectricitate), instructor de zbor pentru pilotaj, zbor fără vizibilitate și zbor de noapte; instructor pentru școala de observatori; șef al Serviciului Materiale; comandant al Escadrilei Specialitate și a Escadrilei de Elevi, respectiv secretar al „Revistei Aeronauticii”.

Între cei doi ani de studii la Școala Superioară de Război a condus instrucția zborului fără vizibilitate și a zborului de noapte în Flotila 1 Informație (iunie-decembrie 1942), iar la terminarea acestei școli a fost numit șef de birou în Secretariatul de Stat al Aerului, Cabinet (1 septembrie 1943 – 23 noiembrie 1944).

În continuare a fost șef al Serviciului Armistițiu din Statul Major al Aerului (septembrie 1944 – aprilie 1945), colaborând direct cu Comisia Aliată de Control (Aviație) și comandant al Grupului 1 Observație din Flotila 2 Informații (23 aprilie – 10 august 1945).

După război a deținut cu precădere funcții de comandă în învățământul militar superior: director de studii la Școala Militară de Ofițeri de Aviație din București (1945-1946), șef al Secției Aero și profesor la Școala Superioară de

GENERALUL (R) FLOTILĂ AERIANĂ LAZĂR C. LĂZĂRESCU (1911-2002)

Război (1946-1947), comandant al Centrului de Instrucție al Aviației de la Tecuci, subșef de stat major la Comandamentul Aviației (1948-1949), șef al Catedrei de Aviație și profesor la Academia Militară (1949-1950), șef al Secției Școli de la Comandamentul Forțelor Aeriene Militare (1950-1951), șef al Catedrei de Aerodinamică (1951-1952), al Facultății de Aviație (1954) și al Secției Învățământ de la Academia Tehnică Militară (1954-1957).

A luptat pe frontul de Est ca ofițer cu operațiile și pilot în Escadrila 20 Observație din Flotila 1 Informație Iași, dislocată la Eupatoria, Crimeea (23 octombrie – 24 decembrie 1942). Ca pilot a executat 44 misiuni de război, realizând 77 de ore și 40 de minute de zbor fără niciun incident executând misiuni de recunoaștere pe Marea Neagră.

La 23 august 1944 a făcut parte din conducerea trupelor care luptau pentru capturarea trupelor germane în zona pădurii Băneasa. În timpul executării unei misiuni de legătură cu un detașament ce lupta în această zonă în ziua de 24 august 1944, a fost rănit de o bombă germană.

Pe frontul de Vest a comandat Grupul 1 Observație din Flotila 2 Informație Blaj (de la 1 aprilie 1945), care a acționat în sprijinul Armatei 1, asigurându-i acțiunea informativă în partea finală a operațiilor din Cehoslovacia (20 aprilie – 10 mai 1945, când a revenit în țară).

A fost distins cu Ordinul „Virtutea Aeronautică”, clasa Crucea de aur cu spade pentru cele 44 de misiuni de recunoaștere pe mare, pe frontul de Est, Ordinul „Steaua României” în grad de Cavaler, cu spade și panglică de Virtute Militară, Ordinul „Coroana României”, în grad de Ofițer cu spade și „Coroana României”, în grad de Cavaler, cu spade și panglică de Virtute Militară, pentru acțiunea de comandă pe frontul de Vest, iar pentru timp de pace – Ordinul „Coroana României”, în grad de Cavaler și Ordinul „Virtutea Aeronautică” pentru activitatea de zbor și pentru cariera didactică, Semnul Onorific pentru 25 de ani de serviciu militar și Medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”.

S-a născut la 1 noiembrie 1911 la Băleni, în jud. Dâmbovița, fiind mezinul familiei sale în care tatăl Constantin, născut într-o familie de preoți, era funcționar la primăria din Băleni (1908-1931).

În anul 1929, devine absolventul promoției XIV a Liceului Militar de la Mănăstirea Dealu din Târgoviște, care l-a determinat să îmbrățișeze cariera militară, intrând astfel la Școala Militară Specială de Aviație pregătitoare de ofițeri naviganți de la Cotroceni, București (1929-1930).

Ulterior, este detașat și intră, în Anul I, după un concurs, la Școala Specială Militară de la Saint-Cyr.

Lazăr Lăzărescu aparține celei de-a 117-a promoții a prestigioasei școli franceze, Promoția Joffre (1930 - 1932), care cuprindea alături de Lazăr C. Lăzărescu (aviație), alți șase români: Romeo Gr. Caracaș (1910 - 1981), infanterie – bunul său prieten și coleg de promoție la Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu, Emil Gh. Ciocănaș (1911 - 1964) - infanterie, Radu-Richard A. Iliescu (1911 - 1984) - cavalerie, Ioan I. Pajură (1911 - 1985) – infanterie – un alt coleg de promoție mănăstirean, Mihail M. Pretorian (1910 - 1977) – aviație și Radu Șt. Stoian (1909 - 1990) - cavalerie, acesta din urmă întrerupându-și studiile la această școală după primul an (1930 - 1931), din motive de sănătate.

În 1931, Lazăr Lăzărescu este înaintat la grad de sublocotenent, terminând Școala Specială Militară de la Saint-Cyr al 53-lea bis din 454 elevi, calificativul final al absolventului fiind: „Viguros, cu foarte bune capacități și reale calități de șef, un elev care a profitat din plin de instruirea dată de Școală”.

Împreună cu colegul său aviator Mihail Pretorian, clasat al 16-lea la Saint-Cyr, urmează formarea sa profesională tot în Franța, la Școala de Aplicație de Aeronautică de la Versailles (1932-1933), terminând al 6-lea bis din 31 de elevi cu aprecierea: „Foarte bun ofițer, de o inteligență vie, foarte muncitor și care își va aduce, în timp, o serioasă contribuție ca ofițer observator. S-a clasat foarte bine la examenul de stagiu”.

Întors în România, intră la Școala Militară de Pilotaj și de Antrenament de la Tecuci (în 1953 Școala Militară de Aviație de la Tecuci a primit numele de Școala de Ofițeri de Aviație „Aurel Vlaicu”, iar în 1958 și-a mutat sediul pe aerodromul Boboc-Buzău, devenind Școală Superioară de Ofițeri cu durata de 4 ani, unde se pregăteau atât piloți militari, cât și piloți pentru aviația civilă, personal navigant și nenavigant), unde este brevetat pilot de război pe 2 august 1934 pe un Potez XXV (Statul român a administrat licența avionului francez Potez XXV, fiind un avion de recunoaștere și bombardament biplan echipat cu un motor Lorraine Dietrich de 450 C.P.).

În septembrie 1934, este repartizat la Flotila de luptă din Pipera, după care este avansat la gradul de locotenent în 1936.

Tot în același an, urmează cursurile Școlii de Perfecționare de la Buzău, fiind brevetat ca pilot de vânătoare pe 3 septembrie 1936, pe un PZL-11F (avionul de vânătoare PZL - 11F, fabricat sub licență poloneză, era un avion metalic echipat cu motor Gnôme - Rhone K9 de 550 C.P., fiind numit în epocă „avionul orb” datorită vizibilității reduse).

Între 1937-1939, este repartizat în Flotila de Vânătoare nr. 11 din București, făcând parte din renumita formație de 5 avioane de vânătoare pentru acrobație aeriană în care se face remarcat prin „elanul său, disciplină și precizie în manevre”.

Urmează cursurile Școlii de Comandanți de Escadrilă (1937-1938) și se clasează al doilea din 43 de elevi, considerat ca „element studios, cu solide cunoștințe atât tactice cât și tehnice, cu o judecată echilibrată și cu multă logică”.

Totodată, în 1939 este promovat căpitan.

Între anii 1939-1941, căpitanul av. Lăzărescu urmează cursurile Școlii Superioare de Război din București, la absolvirea cărora a fost repartizat la Statul Major al Aerului. El a dat dovadă, în special în timpul manevrelor regale anuale, de calități de observator și de pilot de bombardament, dovedindu-se un „admirabil șef de patrulă” și manifestând „inițiativă și simț tactic”, așa cum reiese din spusele locotenent-colonelului Gheorghe Jienescu (între 1940-1941 a fost șef de stat-major al noului creat Comandament al Forțelor Aeriene, condus de generalul Constantin Celăreanu și subsecretar de stat la Ministerul Apărării Naționale pentru Aer și Marină, iar între 1941-1944 în guvernul mareșalului Ion Antonescu, a fost ministru secretar de stat în fruntea Subsecretariatului de Stat al Aerului, organism creat în octombrie 1940 pentru activitatea Aeronauticii), care subliniază în plus, că posedă o „cultură generală de elită, o formare profesională totală” și o „personalitate remarcabilă: foarte disciplinat din convingere, bun camarad, corect, cu un caracter ferm, conștiincios, având o mare capacitate, un temperament energic și hotărât”.

În aceeași notă, comandantul Regiunii 3 Aeriene, generalul Negrescu, îl caracteriza în 1938 ca fiind un “foarte bun ofițer, excelent zburător, cu o foarte bună pregătire intelectuală”.

În calitatea de ofițer în Secția Operații a Statului Major al Aerului, căpitan aviator Lăzărescu a

participat la campania militară din anul 1941, din Basarabia și de la Odessa.

În anul 1942, a lucrat la Birourile 1 și 4 ale Statului Major al Grupării Aeriene de Luptă (6 septembrie-11 octombrie 1942), când datorită măsurilor și intervențiilor sale, această mare unitate de luptă a acționat în zona Stalingrad în bune condiții, asigurându-i se la timp munițiile, combustibilul, materialul tehnic și piesele de schimb.

În același an, Lăzărescu a fost numit șeful Biroului 2 Informații din statul major al Corpului Aerian Român (11-31 octombrie 1942), calitate în care a participat la campania militară de la Cotul Donului (Tacinskaia) – Stalingrad (Morozovskaia).

În degringolada determinată, la 19 noiembrie 1942, de începere a ofensivei sovietice pe frontul de la Stalingrad, prin informațiile obținute, Lăzărescu a reușit să-l determine pe comandantul Corpului

Aerian Român, generalul de escadră aviator Ermil Gheorghiu, să ia măsurile care au permis scoaterea Aviației Române din zona expusă unei iminente încercuiri. Șeful de stat-major, colonelul Constantinescu îi recunoaște calitățile: „Inteligent, cu solide cunoștințe tactice, a dirijat în foarte bune condiții activitatea de informare a Grupului, grație sintezelor zilnice logice și precise”.

Din 1943-1944, este ofițer de Aviație în cabinetul militar al mareșalului Ioan Antonescu. La 23 august 1944 se întoarce la Statul Major al Forțelor Aeriene (1944-1947), fiind ofițer de stat major în Secția 3 Operații, unde este promovat comandant în 1945, și tot în același an, este avansat la gradul de locotenent-comandor aviator.

În anul 1947, aflat tot în Statul Major al Aerului, a fost avansat la gradul de căpitan-comandor, pentru ca, în același an, să fie mutat la Mediaș, în calitate de comandant-secund al Școlii Militare de Ofițeri de Aviație.

Între anii 1946-1948, și-a completat și studiile civile prin absolvirea cursurilor Facultății de Științe Juridice din București.

La 12 ianuarie 1948, căpitan-comandorul av. Lăzărescu a fost trecut în rezervă pentru ca, la 18 august 1948, să fie rechemat în rândul cadrelor militare active și numit profesor la Școala Superioară de Război din București (1948-1949).

La 15 februarie 1949, a fost trecut din nou în rezervă, fiind definitiv înlăturat din armată pentru că nu a vrut ca mulți alți militari, să semneze condamnarea lui Iuliu Maniu și Ion Mihalache.

În calitate de pilot militar, a fost distins cu mai multe ordine și medalii, între care Ordinul „Virtutea Aeronautică”, cu Crucea de aur (1942), Ordinul „Virtutea Aeronautică”, cu prima baretă la Crucea de Aur (1942), Ordinul

„Coroana României” în grad de Cavaler (1942), Ordinul „Coroana României”, în grad de Cavaler, cu spade și panglică de „Virtute Militară” (1943), Ordinul „Steaua României”, în grad de Cavaler cu spade și panglică de Virtute Militară (1943) și Ordinul german „Crucea de Fier”(1943).

De asemenea, în perioada cât a fost pilot militar și până la trecerea sa în rezervă în 1948 (ultimul zbor a fost efectuat pe 30 septembrie 1947), a totalizat 491 ore de zbor, primul avion pilotat fiind un Morane-Saulniere-35 (construit între anii 1927-1931, sub licență franceză, era un avion de școală, monoplan, cu locuri pentru instructor și elevi, echipat cu motor Gnôme - Rhone de 30 C.P.), la 11 mai 1934, pe când era la Școala Militară de la Tecuci. Apoi a zburat pe SET-2, Potez XXV și Morane-Saulniere-230.

La 2 august 1934, Lazăr Lăzărescu a fost brevetat pilot de război pe un Potez XXV, după care în 1935 și 1936, a zburat pe Fleet F - 10 G (construit între anii 1936-1937, sub licență americană, era destinat pentru școala de antrenament și legătura între unități militare, fiind biplan și echipat cu un motor Gipsy Major de 130 C.P.), AVIA și SET Jaguar.

La Școala de Vânătoare de la Buzău, în 1936, a zburat pe Hawk (monoplan englez), apoi pe Morane-Saulniere-230, Gourdou și PZL-11 F, pe acesta din urmă fiind brevetat ca pilot de vânătoare pe 3 septembrie 1936.

Până în 1941, a zburat mai ales pe PZL-11 F, dar și pe Gourdou, Fleet F-11, ICAR și Nardi F.N. 305.

În 1942 a zburat pe I.A.R.-80 și în 1943 pe Heinkel - 112 (Heinkel He 112 a fost un avion de vânătoare proiectat de către frații germani Walter și Siegfried Günter cu un motor Junkers Jumo de 700 C.P., fiind unul dintre cele patru avioane dezvoltate special din 1933 pentru a deveni

noul avion de vânătoare principal al Luftwaffe, competiție câștigată ulterior de către Messerschmitt Bf 109; în România a fost adus în 1939) și Messerschmitt-109 G (avion de vânătoare proiectat de germanul Wilhelm Emil Messerschmitt, în colaborare cu Walther Rethel, în 1933).

După trecerea în rezervă, între anii 1949-1950, Lazăr Lăzărescu locuiește în satul natal Băleni, jud. Dâmbovița. Studiile lui în drept i-au servit pentru a trece un examen, acest lucru permițându-i să predea fizică și matematică la Școala de băieți de 7 ani din Băleni, iar soția sa Aurora (Angelescu) Lăzărescu predând geografie, istorie și științe, ca directori ai școlii funcționând, Săileanu Stelian (1945-1950) și Florea Stan (1950-1953), în timp ce primar al comunei Băleni în anul 1950, era Grigore Dumitru (1921-1999) zis Pârțoi.

Demn de menționat este și faptul că, la întoarcerea sa în satul părintesc, Școala de băieți de 4 ani din Băleni se transformase în Școala de băieți de 7 ani, ca urmare a legii pentru reformarea învățământului românesc, dată de guvern, din inițiativa Partidului Muncitoresc Român, la 3 august 1948 (anul fatal al pedagogiei românești, născut sub scrâșnetul șenilelor tancurilor sovietice), ce avea ca suport învățătura marxist-leninistă și materialismul dialectic, emanate de cultura sovietică, și care reprezenta pentru regimul pro-sovietic de la București - dar nu și pentru majoritatea popoului român - „o cotitură hotărâtoare în dezvoltarea școlii noastre care va suporta o radicală schimbare la față, rupând-o definitiv cu școala trecutului burghezo-moșieresc, pusă în slujba exploataților, școală anti-populară, anti-științifică și șovină”.

De asemenea, invocându-se „lipsa de cadre didactice de specialitate”, precum și numărul de

15 ore de curs săptămânal prestat de profesori ca fiind prea mic, prin Jurnalul nr. 1240 din 1 decembrie 1949, Consiliul de Miniștri „a hotărât introducerea obligației de muncă de 18 ore de curs săptămânal pentru profesori”, iar printre instrucțiunile de aplicare luate după modelul sovietic, la punctul 5 sunt menționate ca obligatorii „orele de limba rusă de la clasa IV-a...”, astfel încât Lăzărescu C. Lazăr a trebuit să se adapteze ca dascăl noilor cerințe impuse de regimul bolșevic instaurat la București.

LAZĂR C. LAZĂRESCU ȘI SOȚIA SA AURORA ANGELESCU (NĂSCUTĂ LA 9 MARTIE 1913 ÎN CRAIOVA) - 26 FEBRUARIE 1938

Familia Lăzărescu se întoarce la București în 1950, unde Lazăr Lăzărescu îndeplinește funcțiile de diriginte de lucrări pentru instalații sanitare și șef al Serviciului Investiții în cadrul Ministerului Sănătății.

Până în 1952, nu va primi nici soldă, nici pensie. Deși, studiile de drept i-au permis să fie avocat, totuși, noile legi promulgate erau împotriva principiilor sale morale, astfel încât, nevrând să facă nici un compromis cu puterea, și în același timp, refuzându-i-se angajarea într-un alt serviciu - datorită „apartenenței la vechile cadre militare”, el renunță să-și mai caute ceva de

lucru, cerând retragerea din armată, pe care o obține pe 30 octombrie 1952.

În 1953, retragerea sa este remunerată cu o pensie de 340 lei, iar ca o comparație cu puterea de la acea vreme, pensia unui muncitor din Partidul Comunist era de 3400 lei! Prin urmare, Lăzărescu și-a câștigat existența pe mai departe, acordând meditații la fizică și matematică elevilor de liceu.

Soția sa a lucrat ca profesoară de științe naturale și geografie la un liceu din București, până în 1971, când s-a pensionat.

În anul 1990, Lazăr Lăzărescu a fost avansat la gradul de comandor aviator în retragere, iar, la 5 decembrie 1994, la gradul de general de flotilă aeriană în retragere.

Nonagenar, generalul aviator Lăzărescu a domiciliat în zona Arcului de Triumf din București, pentru ca la 7 decembrie 2002, ziua comemorării 2S (cea mai reprezentativă sărbătoare a Școlii după noul calendar Saint-Cyrian, reprezentat de cele zece litere ale numelui AUSTERLITZ, fiecare literă corespunzând uneia din cele zece luni ale anului școlar, începând din octombrie până în iulie), să fie victima unei rupturi de anevrism, lucru ce a condus la decesul acestuia, survenit pe 14 decembrie 2002.

Lazăr C. Lăzărescu a fost înhumat cu onoruri militare la Cimitirul militar Ghenchea din București, pe 17 decembrie 2002, nu departe de unul dintre camarazii lui, Romeo Gr. Caracaș.

Surse bibliografice:

Arhivele Militare Române, Dosar personal cpt. Constantin Petre Cristescu, crt. 659/1926, dosar 1253, f. 9-36.

A.M.R., Dosar personal col. Mihail Gh. Călinescu, crt. 2510/1928, dosar 6, f. 1-36.

A.M.R., Dosar personal lt.col. Ioan Nicolae Stoenescu, crt. 860/1929, dosar 10, f. 1-57.

A.M.R., Dosar personal col. Gabriel Dumitru Vlădescu, crt. 17008/1930, dosar 4, f. 1-120.

Maria Georgescu, Cadeți români la Saint-Cyr, Editura Militară, București, 2002

Cornel Mărculescu, Ultimul aviator român diplomat al Școlii Speciale Militare de la Saint-Cyr, în „Hristica. Revistă de spiritualitate și educație creștin ortodoxă”, Editată de militarii din Garnizoana Târgoviște, Anul III, nr. 8, ianuarie-martie 2011, Târgoviște, 2011, pp. 41-48

Cornel Mărculescu, Un dâmbovițean ajuns de la Saint-Cyr în Stepa Calmucă și Banska Bystrica, în „Misiunea. Revista Centrului de Cercetare a Conlucrării Bisericii Otodoxe cu Armata României «General Paul Teodorescu»”, Anul VI, nr. 1(6), volum editat de Academia Oamenilor de Știință și Arhiepiscopia Râmnicului, Mănăstirea Dintr-un Lemn, 2019, pp. 129-133.

Documente și arhiva personală a familiei Lăzărescu.

GRADUATES FROM DÂMBOVIȚA OF THE SAINT-CYR MILITARY SCHOOL (FRANCE)

Abstract: Saint-Cyr Military Special School (France) - École Spéciale Militaire de Saint-Cyr was the prestigious creation of Napoleon Bonaparte in 1802, which began its activity a year later in one of the wings of the Fontainebleau castle. Over time, 88 Romanians enrolled at the Saint-Cyr Special Military School, including five from Dâmbovița: Colonel Cristescu Petre, Lieutenant-Colonel Stoenescu Nicolae, Brigadier General Vlădescu Gabriel, aviation commander Călinescu Mihail and air flotilla General Lăzărescu Lazăr.

Keywords: Saint-Cyr Military Special School, Dâmbovița, Cristescu Petre, Stoenescu Nicolae, Vlădescu Gabriel, Lăzărescu Lazăr, Călinescu Mihail.